

Naujienu Antroji Dalis

NR. 742

CHICAGOS LIETUVIŲ LITERATŪROS DRAUGIJOS LEIDINYS

XX METAI

Ne kritika ir ne recenzija

Su spalio mėnesio pabaiga pasibaigė „Draugo“ dienraštyje ilgą laiką po keliolika eilučių per dieną trupinamas Kazio Almeno romanai „Upė į rytus, upė į šiaurę“.

Romano literatūrinę pusę, — be abejo, aptars kvalifikuoti kritikai — literatai. Man tik rūpi keliomis pastabomis paliesti jo istorinį atspalvį, nes veikalo fabula išplaukė iš tikros vietovės Žemaitijoje, būtent Šateikių dvaro su jo valdovais — ponais ir baudžiauninkais — tarnais. Ji rutuliuosi Prancūzijoje jos istoriniu laikmečiu per didžiąją prancūzų revoliuciją, paminint net jos kai kuriuos iškilusius dalyvius, jėjusius į istoriją.

Vėliau jau šateikiškiams teko tęsti savo likiminę kelionę Amerikos kontinente ir čia, susidūrus su priešais, žūti, išskyrus du jauniausius. Lengviausias būdas nusikratyti herojais romanui užbaigti...

Skaitant šį romaną pradžioje buvo manyta, kad tikrasis dvaro paveldėtojas, Prancūzijoje išaugęs Zigmąs Darvainis grįš į tėviškę pakeitęs lietuvišką pavardę į prancūzišką, tik jam vienam žinomais sumetimais, arba ir romane atskleistais. Mat, devynioliktoje šimtmečiuje ir iki Lietuvos nepriklausomybės šateikiai priklausė prancūzų kilmės grafams de Šuzel Guffje, kurie daugiau laiko praleisdavo Prancūzijoje negu dvaro. Jaunesnės kartos gal ir poravosi su lenkėmis, nes kone visi dvarai Lietuvoje buvo persiėmę lenkų kultūra. Tačiau de Choiseul Guffier pavardė neišnyko. Aplinkiniai kaimiečiai vadino „grapas švaželis“. Dvarą, kaip paprastai, administravo samdyti vietos plikbajoriai ūkvedžiai.

Kas liečia Darvainį, tai tokios pavardės Žemaitijoje nebuvo ir nėra. Todėl, skaitant šį pavardę nemaloniai kliudė. Yra Darvainis šalia Girvainio ir Kurtvainio, ir tik dvi pavardės su dviem priebalsėm žodžio šaknyje Tarvainis ir Visvainis.

Keletas pastabų ir apie vardus: Apkrikštytoje Žemaitijoje naujagimiai nebebuvo krikštijami tautiniais vardais. Noromnenorom reikėjo krikštyti krikščionių šventųjų ar biblišniais vardais. To neatlaidžiai reikavo bažnyčia. Liaudis gi neturėjo nei drąsos, nei argumentų tam pasipriešinti. Kai Lietuvos Nepriklausomybės laikais imta atgaivinti tautinius vardus, krikštijant būtinai reikėjo pridėti dar ir krikščioniškąjį. To-

dėl Bauža atrodė netikras, būdamas Erdmonu, juo labiau, kad toks vardas tebuvo žinomas tik liuteroniškuose Prūsuose, kaip spėjama, perimtas iš germaniško Erdemann (žemės vyras). Taip pat aprašomuoju laiku Žemaitijoje nebuvo nė Raselių. Zoselė čia būtų geriau tikusi, nes tuo laiku lenkų įtaka buvo didelė ir Zofijos vardu buvo daug krikštijama. Populiariausi tada vardai buvo: Ona, Barbora, Petronėlė, Domicelė, Marijona, Agota, Darata ir kiti, paimti iš vyriškų vardų.

Negi rusai turėjo įtakos indėnams, kad indėnė moteris nešiojo rusišką pavadinimą „Prazdnik“ — šventė? O gal tik sutapimas. Kalbant apie rusiškus vardus, kaip Zachar, kyla klausimas, kodėl jį reikėjo rašyti angliškai Zakhar. Nors lietuvių kalboje garsų, rašomų raidėmis h, ch, f, nėra, tačiau mūsų kalbininkai tas raides įvedė į lietuviškąjį raidyną palengvinimui ištartį svetimus žodžius. Ir, mums tariant, tie garsai yra autentiški rusų tarimais. Kaip rašome lietuviškai charakteris, chirurgija, archajiškas, taip rašomas yra ir Zachar. Anglams to garso neištariant, reikia verstis kitaip. Jie ir Chruščiovą rašė su Kh, tuo tarpu kai mums lengvai ištartį ir rašyti autentiškai rusams.

Šitą įtarpą apie Chruščiovą užsiminiau dėl to, kad lietuviams literatams nenaudinga sekti anglus, bet iš pirmųjų šaltinių susipažinti su tikroviniu svetimų žodžių skambesiu. Priešingu atveju gali kilti įtarimas, kad ir versija romane yra pasiskolinta iš svetimos kalbos, šiuo atveju — anglų. Lietuvių kalba lengvai ištariami visi svetimi garsai.

Klebnikovas (sargas forto Dobraja Duša) taip pat skamba nerusiškai. Turėtų būti Chlebnikovas, nuo žodžio chleb — duona. Tokių pavardžių Rusijoje, be abejo, yra.

Tai tik kelios, nepretenzingos nuomonės pastabėlės.

Reikia pasakyti, kad jaunas romano autorius ir nevisai tobulai išstudijavęs rusų kalbą — yra plačiai išsilavinęs, su dideliu žinių lobiu apie tautas ir kraštus bei jų dvasią. Turi lakią vaizduotę, taiklų žodį, spalvingą stilių ir neabejotiną talentą gyvai piešti vaizdus rašytini menu.

Pasirodžius Kazio Almeno kitam didesniai kūriniui, jis bus pirmoje eilėje stveriamas, kaip šviežio vėjo pravedinimas lietuvių tremties literatūroje.

O. Alginienė

St. Vanagaitė-Petersonienė, knygos „Nulaužta šaka“ autorė.

Z. JUSKEVICIENĖ

NULAUŽTA ŠAKA

Išėjimas lietuvių kultūrinis pasaulis jau priėmė naują knygą „Nulaužta šaka“, parašytą Stasės Vanagaitės - Petersonienės.

„Nulaužta šaka“ knygoje autorė pateikia trijų vaizdelių pynę iš lietuvių buities. Viename tų vaizdelių - apsakymėlių „Žiburinis“ autorė, įvykio pasakotojos gabumu, aprašo tremties gyvenimą stovykloje ir meniškai jį suriša su ano meto nepriklausomos Lietuvos gyvenimu ir tuo būdu pateikia dvi scenas iš karto. Skaitytojas, sekdamas autorės pasakojimą, iš filme mato Antrojo Pasaulinio karo pabėgėlių stovyklos gyvenimą Vokietijoje ir su įvykių personażais drauge išjaučia alkį, tą nuolatinių stovyklos gyventojų palydovą...

Autorė, psichologiniu sugebėjimu atskleidžia ir stovyklos žmogaus dvasinę būseną: lagerio žmogaus dvasią slepia gilus, gilus tėvynės ilgesys, tai antrasis palydovas, nepaleidžias stovyklos gyventoją nei valandėle. Bet, nežiūrint dvasinės kančios, alkio ir kitų medžiaginių nepriklausių, lagerio žmogus savo dvasia yra nepalūžęs, tai matosi iš žmonių altruizmo, nuoširdumo artimui. Autorės lagerio žmogaus altruistinis jausmas yra nesužalotas, — nepaliestas nei karo audros, nei stovyklos skurdo, — jis gyvas ir tviskas, it tas gintaro gabalėlis Palangos pajūryje...

Tegul apsakymelio citata pristato ir išryškina autorės apčiuoptą ir iškeltą lietuvių moters nuoširdumą, iš tėvynės išsineš-

tą dvasinę vertybę. Štai vyriausia „Žiburinio“ veikėja — mokytoja Pečiūlienė, atiduodama mokienei savo vienintelę tautinę relikviją — tautinį drabužį, jai sako:

„Šį savo tautinį apdarą, su kuriuo ašėjau į abiturientų balių, aš išsaugojau kuprinėje, bunkeriuose, apkasuose, traukinio spūstyje. Jis sekė mane visas mano dienas, kaip buvusią namų šešėlis, kaip mano tėviškės vaiduoklis pelkių Žiburinis“.

Autorė, vyriausios veikėjos pagalba perdavusi jaunajai kartai tautines ir dvasines vertybes, tos pat vyriausios veikėjos Pečiūlienės lūpomis, išsako ir savo tautinę filosofiją: „Ach, bet jei mes neturėtume ir jokio daikto iš namų argi nebūtų vis tiek? Mes patys esame lyg žemaičių laikų Žiburinis. Ar būtų protinga bėgti nuo savęs?“

Šia filosofija išsakoma drauge ir gili nulaužtos šakos — išėjimo tragika, taip gyvai apčiuopiama ir išjaučiama visuose trijuose knygos apsakymėliuose.

Knygos autorė, St. Petersonienė, žemaitės moters švelnumu ir rašytojos gabumu padovanoja jaunajai kartai ir dar vieną dovaną, tai kilnios, taurios jaunystės meilės idealą. Autorė pateikia jaunimui šią dovaną ant savo jaunystės prisiminimų padėklo. Pristato meilės taurę, tyrą, kaip velykinę leliją. Autorės žmonės ne tik kilnia meile alsuoja, bet jie turi ir kitų aukštų polėkių ir siekių: jie per nepriekius, per skurdą

jimo tiesos, dorovės reikalavimai ir sielai pašvesti priemonės — (Imprimatur, Roma die 17 Februarii 1953 A. Traglia, Archiep. Caesariensis, Vic. gen.) tokius prasimančius kaltinimus kvalifikuoja neteisingsiais įtarimais, nepagrįstais smerkimais, šmeižtais — nusikaltimais prieš aštuntąjį Dievo įsakymą — ir laiko didele nuodėme. Šventas raštas tokius veiksmus labai griežtai smerkia: 'Kam gi tu matai savo brolio akyje kislą ir nematai rasto savo akyje? Neteisikite, kad nebūtumėte teisiaimi, nes kokiū teismu teisiu, tokiu ir jūs būsite teisiami, kokiū saiku saikėjate, tokiu bus ir jums atseikėta' (Mat. 7. 1-5). Ar šitie religiniai reikalavimai dviem mokytiems kunigams (Avizai — Liubinui) neprivalomi?!

Vice - versa mes galėtume gal su pagrindu sakyti, kad vedami gimnaziją į sunykimą, nesileisdami tvarkos, įstaigų intervencijos ir kontrolės — dirbate svetimųjų naudai, kad savųjų rankomis suardyti gimnaziją. Be to, buvo girdėti kalbų pavesti gimnaziją į konfesinę mokyklą, nes tuo būtų išlaikyti kreditorių reikalavimai, nereikalauti gražinti paskolą... Bet kai buvo tik kalbama, tai mes susilaikėme apie tai rašyti...

Zanavykų Klubas atkreipė visuomenės dėmesį ne vien savo iniciatyva, bet ir kitų, kuriems rūpi gimnazijos reikalai — prašomas. Neturėdami nei anuomet nei dabar jokio intereso kuriuo nors būdu dalyvauti gimnazijos darbe (kaip mums kai kas primeta), šiandien mes turime padėkos laišku su geriausiais mūsų kritikos vertinimais. Daugelis neišdrįsta eiti viešumon, kai priešakyje stovj tie trys kunigai, kad nepaskelbtų juos kovojančiais su Dievu.

Taigi, didysis pavojus ne ten, kad Zanavykų Klubas ar kiti savo kritika — nurodant Gimnazijos vadovybės ar Valdybos klaidas — stengiasi pakelti Gimnazijos lygį, o ten, kad norima užsidaryti nuo visuomenės, laikyti save neklaidingais, neklausyti visuomenės norų ir, neturint argumentų, pasiteisinti — šaukti dirbą prieš darbą... Nesirūpinimas savo veikloje remtis visuomenišku pagrindu yra biurokratiškas pažymys, stantant save aukščiau kitų visuomenės sluoksnių, su visomis neigiamomis išvadomis.

Tikėkime, kad visuomenės spaudimu, pavyks Gimnaziją įvesti į normalią padėtį ir mums nereikės reaguoti toliau prieš įtarinėjimus ir šmeižtus. O gal būt, ir vėliau nereikės skelbti šiuo reikalu daugiau dokumentų, kurie parodytų imigracinio nuosmūgio charakterį ir kai kurių asmenų pasinešimą į neklaidingumą ir kritikos nepakėlimą.

Ir dar kartą siūlome, labiau susirūpinti Vasario 16 Gimnazija ir ją gelbėti, kol dar galima.

P. S. Pabraukimai mūsų.

Zanavykų Klubas Munchene
(Pabaiga)

Žmonės šioje žemėje labai seniai gyvena

Paslaptinga priešistorinė žmonių gyvenvietė Afrikoj

Injanga — pats rytinis Pietų Rodezijos rajonas, apimantis apie 6500 ketvirtinių kilometrų plotą. Injangos kalnai iškyla 2750 metrų aukščiau jūros lygio ir yra aukščiausi Pietų Rodezijoje. Kaip tik šiuose Injangos kalnuose buvo aptikti nežinomi senovės civilizacijos pėdsakai, dar neišaiškinti, apgaubti išnykusios tautos istorijos romantikos. Senovinių Rodezijos paminklų tarpe Injanga užima antrąją vietą po garsiosios Zimbabvės. Visa jos teritorija nusėta senovės statinių, akmeninių įtvirtinimų, tiltų (iki 3-5 kilometrų ilgio) griuvėsiais. Kalvų šlaituose išlikę suterasintų laukų likučiai, kurie primena sunaikintas Pietų Arabijos terasas.

Manoma, kad suterasintuose kalnų šlaituose senovėje buvo auginami kultūriniai augalai, pavyzdžiui, ryžiai. Tačiau tai tik prielaida, nes laukinių augalų tarpe neaptikta nė vieno kultūrinio augalo. Žemdirbystė išnyko, išnykus nežinomai tautai.

Tai pačiai epochai priskiriamos ir vadinamosios vergų duobės. Jos paprastai aptinkamos kalnų šlaituose. Tai iki 2,5 metrų gylio ir 10 metrų skersmens akmenimis išdėliotos duobės. Iš viršaus į jas veda siauras 4 pėdų gylio ir 2 pėdų pločio tunelis. Aplink pilna griuvėsių. Matyt, kiekviena tokia duobė buvo savotiškas gyvenvietės centras. Kai kurie archeologai aiškina, kad tai yra buvę persiuntimo punktai svarbiausių vergų prekybos keliuose.

Tačiau bene patikimiausia

hipotezė yra ta, kad šios duobės buvo savotiški tvartai naminiams gyvuliams, kurie nakčiai būdavo į jas suvaromi. Virš jų tikriausiai stovėjo žmonių gyvenamieji būstai. Šaltomis naktimis gyventojai tokiu būdu šildėsi gyvulių šiluma.

Kalvų viršūnėse aptikta akmeninių įtvirtinimų griuvėsių. Šie įtvirtinimai galėjo tarnauti statytojams apsaugoti nuo kitų genčių įsiveržimų, nors visuose įtvirtinimuose šaudymo angų ir nerandama.

Kokia tikroji šios kultūros istorija, kas buvo tie statytojai — dar viena neišaiškinta Rodezijos mįslė.

P. L.

Gražios ir gabios jaunuolės, numatytos į Amerikos rytojaus žvaigždes. Hollywoode šioms gaubiams jaunuolėms buvo suruoštas debiutančių balsus.

AUKOKITE
NAUJIENŲ
MAŠINŲ FONDUT

Naujienų administracija turi daug gražių ir nebrangių knygų, kurias galima tik už kelis dolerius įsigyti. Knyga yra geriausias žmogaus draugas, tad ir Tamsta įsigyk bent keletą tokių draugų.

PASIMATYKIT SU STANLEY LITVINU

APIE SAVO NAMO
INSULACIJOS PROBLEMAS

Dabar yra laikas tinkamai įrengti savo namą vasarai ir žiemai.

Mes turime išdirbtą reputaciją pilno pasirinkimo A-1 rūšies stako lentų ir namams materialų.

CARR-MOODY LUMBER COMPANY

3039 SO. HALSTED STREET — Tel.: VICTORY 2-1272

STANLEY LITVINAS, Mrg. — LIETUVIAI SALESMONAI

NELAUKITE - RYTOJ GALI BŪTI PERVELU!

Jei norite užsitikrinti nuo ugnies namus, baldus, automobilius, ar šiaip ką apdrausti, reikalaukite agento, arba brokerio, kad jis parūpintų jums polisą per mūsų kompaniją. Nelaimėi išitikus, neturėsite jokių nemalonumų.

"Mes esame pirmaklasiai nariai Chicago Board of Underwriters"

O'MALLEY & McKAY, Inc.

222 WEST ADAMS STREET

Telefonas: Central 6-5206

KAMBARYS 1043

Generaliniai Agentai šių Kompanijų:

COLUMBIA INSURANCE COMPANY
PEARL ASSURANCE COMPANY
LUMBERMEN'S INSURANCE COMPANY
MASSACHUSETTS FIRE & MARINE INSURANCE CO.
MICHIGAN FIRE & MARINE INSURANCE COMPANY
AMERICAN AUTOMOBILE INSURANCE CO.
MASSACHUSETTS BONDING & INSURANCE CO.

